

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben.

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Osztrák kapkodás.

Pécs, 1898. március 7.

Milyen gyöngy élete lenne az „összbirodalomnak“, ha a kiegyezésen már túl volna! Lärmázhatnának akkor csehek, németek, lengyelek, a mennyit nekik tetszik, tiz esztendeig is el lehetne őket kormányozni császárparagrafussal, mert utóvégre az is alkotmányos kormányzás, benne lévén az osztrák alkotmányban a császárparagrafus is.

De a kiegyezést nem lehet megcsinálni császárparagrafussal, legalább a magyar törvény szerint nem, azért keresik oly lázas sietséggel a módozatokat, hogy legalább a látszatát megmenthessék a két állam alkotmányos hozzájárulásának a kiegyezés megújításához, mert annak — így vagy úgy — de okvetlenül létrejönnie kell; az a törvényesen statuált eshetőség, hogy a két államfel gazdaságilag külön is válhat, annyi, mintha benn sem volna a törvényben.

Az osztrák választások a dolog természetéből folyólag a szláv elemnek biztosították a többséget a Reichsrathban, hisz Ausztria népei között a szlávok túlnyomó többségben vannak. Hogy tehát a kormány a parlament többségét magának biztosíthassa, Badeni kénytelen volt nekik a német kisebbség rovására nevezetes engedményeket tenni s kibocsátotta a nyelvrendeleteket. Ezzel elérte ugyan, hogy a többség melléje sorakozott, de felidézte

vele a német kisebbség ádáz elkeseredését, a mely támaszkodott a irodalom eddigi német voltára, az udvar, a diplomácia, a hadsereg németiségére, eredményteljes küzdelmet folytatott a szláv többség ellen, úgy, hogy az a parlamentben érvényesülni sehoggy sem tudott.

Hogy a szláv többség érvényesülését megakadályozzák, a németek egyszerűen lehetetlenné tették a parlament működését. Igen ám, de parlamenti működés nélkül nincs kiegyezés s azért mást kellett gondolni. Gondolták pedig azt, hogy ki kell engesztelni a turbulens német kisebbséget s ezzel a parlament működése magától visszatér rendes kerékvágásába.

A gondolatot követte a tett: utilapút kötöttek Badeni talpára s behívták helyére Gautsch bárót, kinek első teendője volt eltakarítani az utból a németek haragjának kutforrását, a Badeni-fele nyelvrendeleteket. Sajnosan kellett azonban tapasztalnia, hogy ez az első teendője, mihelyt komolyan hozzáfogott, utolsó funkciója is lett, mert tegnapelőtt őt is menesztették s meghívták helyébe Thun-Hohenstein Ferenc grófot, a volt csehországi helytartót.

Gautsch báró tehát azon a napon bukott meg, a melyen a németeknek kedvező nyelvrendelete a hivatalos lapban megjelent s így nem alaptalan a kombináció, a mely bukásának okát ebben a rendeletben keresi.

Az osztrák viszonyok már annyira összezavarodtak, hogy kétségtelen bizonyos-

ságává lett, mikép az új rendelet hatása alatt a parlamenti helyzet nem hogy tisztulna, de még válságosabbá fog válni s így ismét nem lesz kilátás rá, hogy a kiegyezés kérdése alkotmányosan tárgyalható legyen. A csehek már a prágai tartománygyűlésen olyan feliratot fogadtak el, a mely az új nyelvrendelet álláspontjával merőben ellenkezik. Gautsch rendelete három nyelvterületre szakítja Csehországot, a prágai felirat pedig Csehország egységét, államjogának helyreállítását, országgyűlési jogainak kitágítását, külön önkormányzatot s mindezek biztositékaul ő felségének cseh királylyá koronázását követeli.

Ilyen előzmények mellett biztosra volt vehető, hogy az ujon megnyitandó Reichsrathban nemesak megújul az obstrukció, hanem teljesen felbomlik a kormány többsége is, mert azt még feltenni sem lehetett, hogy a csehek továbbra is kitartsanak ott olyan kormány mellett, a melynek képviselője a prágai tartománygyűlésen előre kijelentette, hogy az ő feliratuk álláspontját a miniszterium nem teszi magáévá.

Az obstrukciónál is nagyobb blamázs várakozott tehát Gautsch kormányára a Reichsrathban, ha a parlamenti gépezet megkezdte ugyan újra rendes működését, de ennek első eredménye a kormány leszavazása lenne. Ezért kellett Gautschnak pusztulnia, hogy helyette egy másik ezermester próbálja megoldani a kecske-káposzta bonnyodalmas problémáját.

Mert hát csakugyan Boskónak is kell

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Rege egy jó férjéről.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Éjjeli tizenkét óra felé járt az idő, mikor a szent-jánosi kastélyból különös zaj hallatszott ki az utcára. Ideges ajtócsapkodás, lőtás-futás, néha-néha az öreg nagyságos asszony siránkozó kiáltása, mind-mind arra engedtek következtetni, hogy ott bent komoly bajnak kellett történnie.

Az arra járó szuszékos éjjeli-öröket is figyelmesekké tette a dolog s halk mormogással törölgették bütykös ujjakkal szemüket s mindketten önkéntelenül is megállottak a vasrácsos kapu előtt.

A leeresztett függönyön át csak derengő világosság hatott ki a sötét éjszakába, majd egy-egy magas férfi-alak körvonalai sötétíték el azt néhány pillanatra, a mint fel-alá járt: karjával egyre hadonázva. Erős vitát folytatott valakivel.

Az örök hol egymásra néztek, hol mindketten bámészkodva füleltek az erkélyszoba ablakai felé.

Ez így tartott valami tiz percen át, az-

után csend lett. Az ismeretlen férfi alakja is eltűnt a függöny mögöl s már-már teljes megnyugvással konstataáltak a halálra rémült örök, hogy biz' itt nincs semmi baj: talán mulatnak az urak, vagy mi a szösz, mikor erős ajtócsapás szakítja meg újra az éj csendjét s egy férfi erős, goromba hangja hallatszott:

— János! János! Megyünk!

Valahonnan az ablak felől válaszolt valaki, hogy:

— Igenis! Már megint bolondul . . .

De ez utóbbi szavakat elkapta az éji szellő, úgy, hogy az erkélyen álló nem hallhatta. Azután néma csend űlt az egész falu felett. Olykor egy fűlértő ebvakkantás s az örök egyhangú léptei hallatszottak csupán.

Jó negyedóra mulva könnyű kocsi állt meg a kavicsos parkban, mire a sötét verandán halk léptekkel közeledett egy férfi, ki úgy látszik, türelmetlenül várt, mert haragosan mordult a kocsisra:

— Esz a rossz már megint! — Elcsaplak, gazember . . . ! Vagy sietsz parancsomra, vagy . . .

Ideges csuklás vett erőt az ismeretlenen, de azért folytatta:

— Vagy . . . hukk . . . vagy lelőlek betyár!

A kocsis dörmögött valamit e szép biztatásra, de csakhamar erőltetett köhögésbe

kezdett, félve a nem éppen tréfáló kedvében levő gazdájától.

Erős ostorcsattanás következett most s a nyugtalan lovak nyerítve kaptak el a kocsit.

— Vigy már ebből a fészekből . . .

Ez volt utolsó szava a rejtélyes alaknak. A többi szavát elnyomta a kerékcörgés . . .

*

Hát biz' a szent-jánosi kastély erkélyszobájában furcsa jelenet játszódott le.

Az öreg Keresztesi nagyságos asszony ép a teáját kanalazta — úgy tiz óra felé — mikor halk kopogtatás nesze zavarta meg édes magányában.

Az ijedtségtől-e, vagy a nem várt kellemetlenség előérzete okozta-e, remegve nyult lorgnettjéhez, hogy a jövevényt jobban szemügyre vehesse.

Ezalatt nyílt az ajtó s lassu, majd meg egyszerre rohanó lépésekkel egy beburkolt magas nő vetette magát a sápadt urnő lábához, s görcsös csókokkal s forró könyekkel áztatta sovány, kiaszott kezeit.

Keresztesiné a megilletődéstől remegő ajakkal dadogott érthetetlen szavakat, majd szintelen, bágyadt szemével fürkészőleg tekintett a magát felismerhetetlenné tett nőre.

Pár pillanat s halk sikolylyal kapott mindkét kezével a lábainál térdelőhöz:

ám lennie annak a kormányelnöknek, aki ebből a hinárból kigázolni tudjon. Kedvezni a cseheknek, hogy meglegyen a többsége, kedvezni a németeknek, hogy ne obstruáljanak: oly nehéz feladat, a melynek külön-külön való megoldásába már két kormány belebukott; mi lesz hát azzal, akinek ezt együttesen kell megoldania.

Thun-Hohenstein gróf vállalkozott erre a providenciális feladatra, bizva abban, hogy ő egyaránt kedves, vagy ha ugy tetszik, egyaránt ellenszenves lesz a németek és csehek előtt, hisz ő német is, meg cseh is, ahogy veszszük; haragudtak már rá a csehek is helytartó korában, haragudtak a németek is az urak házában tanusított feudális kirohanásai miatt; utóbb azonban mégis pártját fogták a németek, mikor a csehek szóhoz sem engedték jutni a tartománygyűlésen, legutóbb pedig a csehek békültek ki vele, mert mióta a helytartóságból kicsöppent, lelkes híve lett a cseh követeléseknek.

Multja tehát az új osztrák kormányelnöknek teljesen beillik az osztrák viszonyok jelen állapotába: az is olyan zavaros, mint ezek, s azért benne biznak, hogy majd talán ő kiismeri magát köztük. A németeket megnyerheti azzal, hogy utal a vértanuságra, a melyet Prágában három év előtt szenvedett, a csehek meg azzal, hogy a németek hogyan piszkolták a nyolevanas években. Hisz csak annyit tudjon kivinni, hogy beterjeszthesse a kiegyezési javaslatokat s a Reichsrath küldjön ki egy permanens bizottságot, mely ezeket tárgyalná a Reichsrath üléseinek felfüggesztése esetén is.

Ennél többet nem kívánnak, mert a magyar provizorium törvény csak azt kívánja, hogy a kiegyezési javaslatok május 1-ig a két fél törvényhozása elé terjesztessenek; az, hogy a Reichsrath el is fogadja őket, már nincsen kikötve. A magyar országgyűlés majd elfogadja az egész kiegyezést, Ausztriában meg a császárpáragrafussal léptetik életbe. A formának így

teljesen elég lesz téve, mert a javaslat elő lesz terjesztve a parlamentnek, ennek egy bizottsága tárgyalni is fogja; abba már aztán nem lehet beleszólásunk, hogy a Reichsrath együtt nem léte esetén, a miről majd gondoskodni fognak, odaát igénybe veszik a nothparagrafot.

A Gesamtmonarchie lovagjainál fődolog, hogy megmaradjon a gazdasági közösség, nálunk pedig fődolog, hogy meglegyen mentve a forma. Ezt a kettőt várják Thun-Hohenstein gróftól.

Két közgyűlés

— Saját tudósítónktól. —

Szombaton este és vasárnap délután két, a társadalmi egyesülés terén fontos szerepre hivatott egyesület tartotta évi rendes közgyűlését. Szombaton este a Pécsvidéki tanítónők egyesületének, vasárnap délután 3 órakor pedig a Kereskedelmi ifjúsági Kaszinó-nak volt évi rendes közgyűlése.

A két közgyűlés lefolyásáról saját tudósítónk a következőket jelenti:

Tanítónők közgyűlése.

A Pécsvidéki tanítónők egyesülete, ez a még fejlődésben levő egyesület, tartotta szombaton délután 5 órakor közgyűlését a polgári iskolának részére átengedett termében s mivel Wiesner Rajmárné elnök a megjelenésben akadályozva volt, Futyma Sarolta alelnök nyitotta meg a gyűlést, üdvözölvén a megjelenteket, majd a jegyző távollétében Éhn Emilia kiasszony olvasta fel az egyesület működéséről szóló jelentést, mely szerint 1896. március óta közgyűlés nem volt, akkor pedig a pécsvidéki tanítónők egyesülete még mint a Dorottya-egylet fiókja szerepelt. Ezen idő alatt kétszer lépett az egyesület a nyilvánosság elé és pedig egyszer a nőegylet helyiségében, másodszor pedig a Katholikus kör dísztermében tartván felolvasó estélyt, illetve hangversenyt, melyek közül az elsőnek 85 frt 10 kr, a másodiknak 138 frt 45 kr. volt a tiszta jövedelme.

Dacára az egylet fiatal voltának és szerény anyagi viszonyainak, jótékony célra is fordított adományokat és pedig a népkönyhájára 5 frtot, a Vörösmarty-szobor alapjájára pedig 10 frtot. Az egyesületnek van

eddig két alapító tagja: Wiesner Rajmárné és Hettyey Sámuel, pécsi püspök, kik az alapító tagsággal járó 50 frtot az egylet pénztárába befizették. Az összes vagyon a mostani pénztári jelentés szerint 484 frt 47 kr.

Hetenként kétszer, hétfőn és pénteken, összejövetelt tartanak a tagok a polgári iskolának e célra átengedett termében, a mikor a tanítás, önművelés céljából eszmecsere folytatnak, lapokat olvasnak és a teremben zongora áll a zenekedvelők rendelkezésére. Mivel a zongorát eddig bérelték, de egy újnak vétele olyan előnyös feltételek mellett van kilátásba helyezve, hogy a havonkénti résztörlesztések alig haladják meg a havi bérdíjat, elhatározták, hogy egy új zongorát fognak vásárolni.

Ugyancsak határozattá vált a hétfő és péntek esti összejövetel rendszeres megtartása, s az ilyen alkalmakkor megbeszélte fontosabb dolgoknak jegyzőkönyvbe való iktatása. Köszönetet szavazott a gyűlés a két estélyen közreműködőknek szíveségükért, Trixler Károly alispánnak, a ki a »Baranya multja és jelene« című művet ajándékozta a megye képviselőtársaságának az egyesületnek, Futyma Sarolta alelnöknek és Borsy Györgynének, az egylet érdekében kifejtett buzgó munkálkodásukért. Ezután a még üresedésben levő állásokra megválasztották másodjegyzővé Éhn Emiliát, könyvtárosokká Frank Józsefnét és Gonda Mariskát. Egyéb tárgy hiányában a közgyűlés hat órakor véget ért.

A pécsi kereskedelmi ifjúsági kaszinó évi rendes közgyűlése.

Vasárnap délután három órakor még nagyobb élénkség uralkodott a pécsi kereskedelmi ifjúsági kaszinó helyiségében, mint más alkalmakkor; ekkorra volt ugyanis kitűzve tisztújító közgyűlése ezen egyesületnek, mely rövid fennállása óta már saját házat vett s abban kényelmes helyiségek állanak a tagok rendelkezésére.

Az elnök távollétében Justus Miksa alelnök nyitotta meg a gyűlést s az előre megállapított tárgysorozat szerint Günsberger József a titkári, Csillag A. József a pénztárnoki, Goldberger Béla a könyvelői és Porges Béla a számvizsgáló bizottsági jelentéseket olvasták fel.

A jelentések s az azokban foglalt, átvizsgált adatok kifogástalanoknak találtván, tudomásul vétettek és a tisztikar és választmányának Justus Miksa alelnök által bejelentett leköszönése tudomásul vétetvén, az eddigi tisztviselők felmentése megtörtént.

Az új tisztikar megválasztása alkalmával

zött; úgy látszik, mindkettőjüket túlélénken foglalkoztatta a hallatlan eset.

— Ugye nem kell soh'sem Bánosra mennem? szakítá meg a csendet Nelli, miközben esdőleg tekintett anyjára, kit a néhány pillanat tíz évvel öregebbé tett. Mozdulatlanul bámult a szoba egyik sarkába, hol néhai Keresztesi Balázs vitéz alakja látszott életnagyságu olaj festésben. Talán azt gondolta: »Ha az uram élne, egy óra mulva egygyel kevesebben volnánk a földön; Bognár István, vőm uram, leszámolnál az életeddel...!«

Leánya e kérdése felébreszté gondolataiból. Ép szólni akart, mikor kemény kopogtatás hangja akasztá meg a szót ajakán.

— Jézus! — sóhajtott Nelli ijedten. — Ez alighanem ő lesz.

Gyors roppanással nyílt meg az ajtó s a félhomályban egy férfi magas alakja: Bognár István lépett az erkélyszobába.

Most jutott csak eszébe özvegy Keresztesinének, hogy meg sem kérdezte leányát, mi volt oka a csufos családi incidensnek.

Hátal ült az ajtónak, de gyanította, tudta, hogy Bognár az, ki az ajtón belépett.

— A feleségemért jöttem, ki szótlánul szökött meg házamból...

E nem várt nyers fellépés félreismerhetlen zavart okozott.

Kérdőleg tekintett leányára, kit a férj megjelenése egész valójából kihozott. Sápadt

— Ne hagyj Isten! Ez Nelli... Nelli! Az én leányom! Hogy kerülsz te ide?

— Én vagyok anyám, én — Nelli!

— Kelj fel! — szólt most parancsolólag a nagyszony. — Még cselédemnek sem engedem meg az ily mély megalázkodást!

E szavak hatottak a fiatal nőre. Indulatos mozdulattal emelkedett fel...

— Megvert az uram! Bognár István arcul ütött engem: hitvesét...

E szavakkal foglalt helyet anyjával szemben, kit e szavak még halványabbá tettek. A harag s a család becsületének megsértése, a feleség jogainak, tekintélyének sárba tiprása fellázították Keresztesinében a gyűlöletet.

— Nem igaz! Bognár István ilyet nem tesz! — szólt először hitetlenül. — Nelli, Nelli! Ne vond magadra az ég haragját. Te most tán ártatlanul vádolod a férjedet s — te vagy a bűnös. Anyádtól ne vedd rossz néven e korholó szavakat, — de én ismerem Bognárt jobban, mint te három hónap alatt...

Fájó zokogás vett erőt a fiatal asszonyon, mohón törölgette könyeit, közbe-közbe neheztelő pillantásokat vetett anyjára, ki nem hisz könyeinek, nem hisz szavának, hanem jobban bizik egy még idegen számba menő férfi ismeretlen érényeiben.

— Am ha nem hisz anyám gyermeke siró panaszában, úgy remélem, e jel elég bizonyosságot nyújt szavam hitelessége mellett;

— ezzel félrevonta homlokáról a hanyagul odasimuló selyem kendőt.

— Bognár István pecsétet nyom felesége arcára, hogy a világ előtt megbélyegezze... hahaha!

Gúnyos kacagásban tört ki, mit lealázó, büszke tekintet követett, s fenyegetőleg intett kicsiny kezével abban az irányban, hol Bános fekszik.

— Látja, anyám, Bognár István címerét? S rámutatott homlokára, hol a gyűrű okozta piros seb látszott.

— Mit? — szökött most talpra a galambösz matróna. — Megütött? Hangja elhalt.

— Megütött egy Keresztesi lányt. — Bognár István — megver az isten!

Haját tépte indulatos haragjában, majd megállt néhány lépésre leánya előtt s esdő tekintettel vetett annak halvány, szép arcára.

— Nelli. Jöjj ide anyáddhoz, hadd csókolom le arcodról a gyalázatot, mit e jövevény rámoskolt méltatlan kezeivel. Ne sirj!

Nem állhatta meg tovább, rávetette magát leányára s forró csókot lehelt a sebre.

— Ha fájt, ugy e csók enyhíti kinodat, s elüzi a szégyent, mit alávaló hitvesed, nem, az a gazember, jelleme emlékeül ott megörökíteni akart.

Néma csend állt be anya és leánya kö-

Szántó Mór elnöklete alatt Demeter István, Braun Armin, Goldberger Béla és Kerpen Gyula küldettek ki a szavazatszedő bizottság tagjai gyanánt, a kik a beadott szavazatokat megvizsgálván, azok eredményeként a tisztikar következőleg alakult:

Elnök: Engel Mihály, I. alelnök: Justus Miksa, II. alelnök: Ruh Ernő, I. titkár: Kovács István, II. titkár: Weisz Mihály, ellenőr Tausz Gyula, pénztárnok: Kende Alfréd, háznagy: Szántó Mór, I. könyvtárnok: Kohn Ignác, II. könyvtárnok: Löwy Ernő.

A választott bizottság tagjai lettek: Ullmann M. Károly, Krausz Mór, Hirschfeld Samu, Blauhorn Izidor, Weisz Armin. A számvizsgáló-bizottság tagjai: Porges Béla, Rheinberger Jakab és Wolf Miksa. Ügyész: dr. Wessel Manó.

Választmányi tagok a nyert szavazatok száma szerinti sorrendben: dr. Blau Adolf, Günsberger József, Deutsch Béla, Walfisch Pál, Demeter István, Csillag A. József, Naschitz Adolf, Strausz Béla, Löwy Ede, Strauszer József, Grünhut Kálmán, Breuer Miksa, Weisz Zsigmond, (Oblath cégnél) Schwabach Zs. Gusztáv, Nagy Sándor, Krausze Ignác, Schmiedeg Soma, Spitzer Mór.

Pótválasztmányi tagok ugyancsak a nyert szavazatok száma szerinti sorrendben: Fekete József, ifj. Paunc Adolf, Báthory Ferenc, Hoch József, Weisz Károly, Lechner Adolf, Meisel Sándor, Nyitrai Andor.

Ruh Ernőhöz, az ujonnan választott másodelnökhöz, egy ötagu bizottság ment el, tudtára adni megválasztását, mire ő megjelent a kaszinó helyiségében s köszönetet mondva a belé helyezett bizalomért, kijelentette, hogy tehetségéhez képest iparkodni fog az egyesület érdekeinek előmozdítására.

A választások megejtése csak a késő délutáni órákban ért véget s az annak eredménye iránt érdeklődők, kik bevárták az eredmény kihirdetését, a megválasztott tisztikar éltetése mellett oszlottak el.

H i r e k.

Pécs, 1898. március 7.

Feleség, — szerető.

Péter. (Kiveri a pipáját s nagyot sóhajt.) Hejh, sok fortély a lánybolondításnak, János öcsém!

arcáról sűrű veríték gyöngyözött. Ajka hangtalanul remegett, mintha szólni akarna, de a nagy fájdalom minden erejét lebilincselni látszék.

Keresztesiné minden erejét összeszedve, méltóságteljesen emelkedett fel ülőhelyéről, s néhány lépéssel az ablakmélyedésben álló férfihez lépett.

— Uram! ön keres itt valakit, anélkül, hogy megmondaná, hogy ön kicsoda . . . ?

— Hahaha! ez is olyan jellemző. Kár, hogy nem lettek színészek a Keresztesiek . . . Nagyságos asszonyom kitűnően játsza szerepét.

Bognár István szép, magas, fekete ember volt. Arcán nyugodt, arisztokratikus vonás ült. Minden mozdulatában az ősi nemeség nyilatkozott, csak időközönként fellépő idegrohamai ki ne vetkőztették volna e szép erényeiből. A szó szoros értelmében — vadállat volt ilyenkor. Nem ismert istent, embert! Zuzott, tört, szakított mindent, mi keze ügyébe került és pillanatok múlva minderről vajmi keveset tudott. Könyezett, ha emlékeztették cselekedeteire s mit azelőtt lelketlenül ezer darabokra zuzott, képes lett volna szemenként összeszedni s összerakni.

A nagyasszony elkeseredettségében erélyesen lépett fel vele szemben s ez vérig sértette Bognárt.

— Ha nincs itt a feleségem, ám jó, majd megkeresem.

János: Tudhassa a ki próbálta.

Péter: Én tudom. Elég vén vagyok hozzá, az ördögök már szérüt is csináltak a fejemen. Nézd. (Kopaszodó fejét mutatja.) De a szívem azért még mindig elég fiatal ahhoz, hogy visszaemlékezzék egyre másra.

Két szép lány volt a falunkban akkortájt. Az egyiknek szőke volt a haja, akárha csak az árvaleányt láttad volna a réti mezőn. Hogy hazakerültem hosszú vándorlásomból, piszkálni kezdték az érzékeny oldalamat a legénypajtásaim:

— No, a büszke Hamar Julcsának a fejét csavard el ha tudod, — hires!

— El is csavarom, mondtam.

Kárt vallasz a szándékkal! Mi már próbálkoztunk vele.

János: De csak nem adta be a derekát erre az ijesztgetésre, Péter bátyám?

Péter: Volt is eszembe; tudtam, mit csinálnak. Azok a nádiverebek azt gondolták, hogy leány, leány: egyforma valamennyi. Pedig bizony jól megválogatta azokat a teremtő! Hamar Julcsának nehéz volt kitanulni az eszejárását. Annak nem volt elég, hogy odamenjen hozzá az emberfia s azt mondja neki: Valamit érzek a szívemben utánad s ha nem találja meg nálad szívem azt, amit keres, szólj, igaznak veszem a szavadat s másfelé fordítom a sorsom szekerét.

Péter: Hm, a fehér liliumnak is fekete az árnyéka, mégis csak fehér lilium az! Melyik szép leánynak ne költenék rossz hírét? Nem volt a Julcsa rossz, csak urias természetű. Szerette, ha sóhajtoznak az ablaka alatt, ha néha néha könyet hullatott a kezére a férfiszem. Ha a lábai elé vetette magát a legény s azzal fenyegetődzött: Megölöm magamat, ha nem hajlasz hozzám! Azt mondják, hogy ilyen teremtések a falukban nincsenek. Vannak bizony most is. Kipallérozódtak s eső se mossa el a hitüket, hogy ez így van rendén. Az ilyeneknek aztán nem elég, ha bucsu-alkalmatossággal szépen a többi táncos közé sorgyáz az ember. Oda kell vele menni a cigány tövébe, hogy mikor az a fülébe riszálja, ő lehessen a legelső, ki oda kiáltja a többinek: hajh, hajh! (Kezeit összeverve.)

János: Ejnye, de belemelegedett, bátyám

Péter: Sose halunk meg! tyuhaj! . . . Az ám János. Hát én kitanultam a Julcsa természetét. Sóhajtoztam utána, ott jártam vele a táncot a cigány előtt s egyszer el is akartam magam emészteni érte.

És megindult arra, hol Nelli eszméletét veszítve feküdt.

— Egy lépést sem! sikitott a boszu édes érzetében Keresztesiné. Bognár István elvesztette a feleségét — a becsületét! Nincs, nincs . . . többé soha sem. Ki egyszer kezét emeli hitvesére, ki lealázza azt, mint a legutolsó cselédet, porba taszítja, összetiporja annak becsületét s vele együtt maga is a szemébe esik az . . . azt én többé nem ismerem . . . az idegen előttem, becsstelen, lélekfűfű, ki annyira elvetette magától minden legkisebb nyomát a nemes érzésnek az . . . az nem lehet Keresztesiné leány férje . . . azt nem ismerem . . . nem, nem sohasem!

Itt már nem folytathatta; felindultságában egész testében görcsös remegés állott be . . . szemei örült táncot jártak s mindinkább érezte, hogy ereje is fogy. Bágyadtan esett egy közel álló ottománra. Szólni már nem tudott, csak lassu, kimért hörgés hallatszott melléből . . .

Bognár Istvánt kijózanította teljesen haragjából a nyert győzelem. Két nővel küzdött s erős ellentállással leverte mindkettőt.

Szép arcán üres közöny ült, ha aztán jó szemügre vette a képet, mintha mégis megmozdult volna valami lelkében. Egy-egy pillanatra idegen érzés bántotta, mintha sirnia kellene. Azután dacosan fordította el szemét a fájdalomtól legyőzött áldozatokról . . .

János: Ne mondja!

Péter: Bántott a sor, hogy semmire se tudok menni azzal a leánynyal, Megpróbáltam az utolsót. Holdtölte volt épen. Az udvaruk szinezüstben ragyogott. A sárga violák illata átkérezkedett a kertből hozzánk, kik szótlanul állottunk ott a pitvarajtóban. Ránéztem Julcsára, kívánatos volt az ajka s valami biztató láng lobogott a szemében. — Légy az enyém, leány! — szóltam hozzá gyöngé szóval. Közzelebb simultam hozzá, — ellökött magától. Ekkor előrántottam a pisztolyt, felhúztam a kakasát:

— Sirass hát el, ha mosolyogni nem akarsz reám! Mit gondolsz, Jancsi, mi történt aztán?

János: Csütörtököt mondott a pisztoly.

Péter: Dehogy! A kakas le se csettent, hanem a leány, az oda hullott az ölembe, — holdtöltekor, mikor az udvaruk szinezüstben ragyogott . . .

János: Aztán feleségül vette bátyám?

Péter: Feleségül vettem, öcsém, a — másikat, a barnát, akinek nem voltak olyan fura gusztusai, de akinek a fajtájából jó feleség válik mindenkor.

T. D.

Napirend 1898. március 8-án.

Naptár: kedd márc. 8. — Róm. kath. János. — Prot.: Filemon. — Görög-kel. (febr. 24.) Filemon. — Zsidó: Purim. — Nap két 6 óra 12 perckor; nyugszik 5 óra 37 perckor. — Hold két 6 óra 9 perckor délután; nyugszik 5 óra 47 perckor reggel. Holdtölte 10 óra 29 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet: 7 Celsius fok meleg; légnyomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint enyhe idő és eső várható.

Közigazgatási bizottság ülése a vármegyházán reggel 9 órakor.

Negyvennyolc jubileuma tárgyában a rendező bizottság értekezlete este 1/2 8 órakor a »Nádor«-vendéglőben.

Színház: Szikora Anna utolsó felléptével a »Vasgyáros«.

— (Negyvennyolc jubileuma.)

A pécsi polgárság március 15-diki ünnepének előkészítő bizottsága tegnap délután 3 órára a Nádor-vendéglőben értekezletre hívta össze a százas nagybizottságot. A hazafias ünnep iránti érdeklődésről tanuskodott az ez alkalommal megjelentek nagy száma, kik között ott láttuk: Erreth János, ügyvédkamarai elnököt, Simonffy János, Kiss József, Darányi Ferenc dr., ifju Némethy József és Flóris Endre dr. ügy-

s hátat fordítva, dobolni kezdett ujjaival az ablaktáblán.

— Jegyezze meg, asszonyom — szolt most hirtelen megfordulva, — leánya engem hűtlenül megcsalt, kijátszott . . . Pellengérré állította családom, házam becsületét . . . s mindezt miért? . . . Egy alig huszonkét éves, szőke tacskozóért, ki tán lágyabban beszélt, kinek a szemében tán több ígéret volt, kinek lelkében több nemeset, igazabbat látott, mint férje uráiban . . . egy tacskozóért, ki szebben táncol s ki hazug bókjaival meggyőzte egy férjes asszony lelkületét . . . Jó! Én mindezt meg tudtam bocsátani akkor, mikor kocsira ülve, rohanva utána jöttem, hogy feledve mindent . . . helyreállítsuk a családi békességet . . . mert Nellit forrón szerettem és szeretem is, de ha asszonyom köti magát igazságon épen nem nyugvó elveihez . . . ám jó! . . .

— Még egyet. Engedje meg, hogy valakit becsengessek, ki őt felmossa . . . aztán pedig elhagyom e házat.

Megnyomta a villamos csengő gombját és némán távozott . . .

*

Mikor a könnyű koci elrobogott a kavicsos uton, a nagyasszony határozottan kijelentette Nelli előtt, kit azóta felloccsoltak, hogy ő maga fogja holnap átkisérni Bánosra, mert Bognár szigorú, de — jó férj?!

Molnár József.

védőket, *Köröstyös Józsefet*, a pécsi Polgári Daloskör elnökét, *Kaufmann Lajos*, daloskörtől a lelkész, *Papp Józsefet*, *Graumann Jánost*, *Bogyó Alajost*, a Polgári Daloskör összes működő tagjait s még többeket városunk intelligens elemei közül. *Simonffay János* üdvözölte az egybegyülteket és kifejtette, hogy negyvennyolc jubileumának minél fényesebb megünneplése a célja a jelen értekezletnek. Az előkészítő bizottság már dolgozott is ki programot az ünneplésre nézve s e program megbeszélése lenne a jelen értekezlet célja. De mivel a nagyszabású értekezlet e program kivételére ugyanis szűkebbkörű bizottságot küld ki, e bizottság feladata legyen az előkészítő bizottság programjának elbírálása és kivitele. Indítványozza tehát, hogy válasszon az értekezlet egy tizenhastagú rendező bizottságot, melyet az ünnep rendezésére teljes hatáskörrel ruházzon fel. *Kiss József* ügyvéd szólalt fel ezután, ajánlván az értekezlet elnökévé *Simonffay Jánost*, jegyzőjévé *Darányi Ferenc dr.* ügyvédet, kiket az értekezlet egyhangú lelkesedéssel meg is választott. *Erreth János* hozzájárult *Simonffay* indítványához. Válasszon az értekezlet egy 16 tagú bizottságot *Simonffay János* elnöke alatt s e bizottság teljhatalmulag járjon el az ünnep rendezésében, az ünnepi szónok felkérésében és az ünnepnek az egész polgárság, egész Pécs város ünnepévé leendő tételében. Erre a rendező bizottságba *Simonffay János* elnöke alatt beválasztattak: *Erreth János*, *Darányi Ferenc dr.*, *Benczeleitner József*, *Graumann János*, *Kaufmann Lajos*, *Kiss József*, *Köröstyös József*, *Krisztián Mihály*, *Miltényi Miklós*, *Petrovits István*, *Papp József*, *Póth Vilmos*, *Pleininger Ferenc*, *Ratkovics Károly* és *Ruepprecht Nándor*. E bizottság fog majd eljárni az ünnep rendezésében. Érintkezésbe lép a jogakadémiai ifjúsággal is, hogy a polgárság ünnepének fényét részvételükkel ők is emeljék s a lapok és falragaszok útján hívja fel Pécs város összes lakosságát, hogy a negyvennyolc március 15-dikének jubileumát minél impozánsabbul ünnepelje meg. E bizottság jövő vasárnap, f. hó 13-án, délután 3 órakor fog beszámolni a százas értekezletnek a Nádor vendéglőben tartandó gyűlésen. *Simonffay János* elnök erre megköszönte a megjelenést a százas bizottságnak s már az értekezletet be akarta zárni, mikor *Flóris Endre dr.* ügyvéd szólalt fel s annak az óhajának adott kifejezést, hogy az ünneplésbe vonassék bele a hivatalos világ is és felhívás intéztesék úgy a városi, mint különösen az állami hivatalnokokhoz, hogy jöjjenek ők is megünnepleni a negyvennyolc jubileumát, a melyet eddig mindig csak a polgárság ünnepelt meg s attól a hivatalos Magyarország mindig távol maradt. Az ünnepélynek impozánsnak, a legtagabb körűnek kell lennie s ő már ez értekezleten óhajtott volna az ünnep programját tárgyalni. *Simonffay János* kifejtette erre, hogy a bizottság megbízott a teljes rendezéssel és be is fog számolni a százas értekezletnek. A mi pedig a hivatalos világ részvételét illeti, ez ünnep az egész Pécs város lakosságáé lesz, minden magyar hazafinak kötelessége benne résztvenni, de részvételre senki sem kényszeríthető, rá senkire sem lehet parancsolni. A kit szíve oda hoz az ünnepre, az ugyanis megjelenik: így hát külön felszólításnak helye nincs. *Kaufmann Lajos* ismertette erre a pécsi Polgári Daloskör kebeléből kiindult mozgalmat, mely a daloskör ünnepét egész Pécs város ünnepévé célozta tenni. Ők elkészítették erre nézve az ünnep tervezetét s azt a tizenhastagú bizottság rendelkezésére bocsátják. Az értekezlet mindezeket helyeselve, *Simonffay* elnök lelkes szavakkal zárta be a gyűlést, felhíván mindenkit, hogy a nagy nemzeti ünnep fényét minél impozánsabbá tenni törekedjenek. A tizenhastagú rendező-bizottság holnap (kedden) este 1/8 órakor ülést tart a »Nádor« vendéglőben az ünnep programjának megállapítása végett. Itt jegyezzük meg, hogy Aradon és Szegeden a városi Tanács elrendelte, hogy az

iskolákban is ünnepeljék meg a negyvennyolc jubileumi évfordulóját március 15-én; az értekezleten hallottuk, hogy *ily ünnep rendezése a mi iskoláinkban is kívánatos*. Reméljük is, hogy népiskoláinkban ép úgy, mint a többi tanintézetekben megünneplik március 15-ének ötvenedik évfordulóját!

— **(Az utolsó thea-uzsonna.)** A jótékony nőegylet utoljára nyitotta meg vendégszerető kapuját a vasárnap délutánként helyiségeiben megjelenő közönség előtt. Ezzel befejezést ért azon kedélyes uzsonna-cyklus, mely a legkellemesebb időtöltésül szolgált a téli vasárnapok alkalmával s a melyek által olyan szép összeg pénz gyűlt össze a szegények istápolására. Köszönettel tartozik ezekért az egyesület tagjainak az egész város közönsége, a jómódúak, a kik jótékony célra áldozhattak úgy, hogy néhány fillérért azzal meg nem fizethető élvezetben is részesültek és a szegények, a kik a nehéz téli napokban sok nélkülözéstől lettek megkímélve az ő áldásos működésük által. A jószívű, fáradozhatlanul áldozatkész hölgyek pedig örömmel mondhatják el, hogy az ő farsangjuk igen szépen sikerült, fáradozásaik által mulatságot, igaz örömet szereztek sok-sok embertársuknak, önmaguknak pedig megszerezték azt a jóleső, boldogító öntudatot, mely a jótettek gyakorlásának következménye. Mivel ezen az utolsó thea-uzsonnán a bőjt miatt zene és tánc nem volt, változatosabb műsorról gondoskodott a rendezőség a következőkben: A patkányirtó, élőkép: *Szilassy Károly* és egy sereg apró, kedves gyermek által személyesítve. *Schill Gyula* pécsváradai járásbírónak és nejeének *Berchtold Mária* grófnőnek zongorajátéka, *Egry Dezső* felolvasása a »Gascognei«-ről, *Egry Dezsőné* éneke *Schill Gyula* zongorakisérére mellett. *Voss Richárd* költeményéből az »Esketés« jelenetét ábrázoló élőkép, személyesítve *Breining Olga*, *Lutsch Mariska*, *Opris Angela* és *Szily Terka* kisasszonyok, továbbá ifj. *Angyal Pál dr.*, *Németh László* és ifju *Nagy Jenő* által. Az egyes szereplőket a zajos tapsok csaknem kivétel nélkül a programba felvett számok megtoldására bírták, míg az élőképeket többször meg kellett ismételní a folyton megújuló tetszésnyilatkozatok következtében. A nézők között láttuk a következő hölgyeket: *Bach nőv.*, *Breining Olga*, *Bence Böske*, *Doma Gizella*, *Dedinszky Olga*, *Eiser Ilona*, *Fole Elvira*, *Hoffmann Marian*, *Horváth nőv.*, *Hoffner Viki*, *Jeszenszky Irén*, *Kaltnecker Ilona*, *Kovácsfy nőv.*, *Lakics nőv.*, *Lutsch Mariska*, *Löwy nőv.*, *Lukács Rózsika*, *Lauber Margit*, *Luise Margit*, *Marosy Lori (Helesta)*, *Mendl Ella*, *Mussong Józsa*, *Mazaly nőv.*, *Nagy Clemi*, *Nyers Angyalka*, *Németh Melanie*, *Opris Angela*, *Obetko Gizella*, *Pucher Andrienne*, *Razga Ilona*, *Rihmer Margit (Beremend)*, *Rihmer Margit (Pécs)*, *Ruska Elza*, *Röck Janka*, *Rosinger Etelka*, *Sey Vilma*, *Sey nőv.*, *Szily nőv.*, *Szentgyörgyi Irén*, *Szuly Gizi*, *Vasváry nőv.*, *Zsiga Gizella*.

— **(Új anyakönyvvezetők.)** A m. kir. belügyminiszter Baranya vármegyében anyakönyvvezető helyettesekké, a születések és halálozások anyakönyvezésére szorító hatáskörrel, a szászvári kerületbe *Posztl Károly* s. jegyzőt, a német-bolyiba *Schippert János* s. jegyzőt, a vásáros-dombóiba *Beznica Péter* segédjegyzőt, továbbá ugyancsak anyakönyvvezető helyettesé, azonban a házassági anyakönyv vezetésére s a házasságkötéseknél való közreműködésre is kiterjedő hatáskörrel, a monostori kerületbe *Hamulyák Mihály* okl. s. jegyzőt nevezte ki.

— **(Vásár-áthelyezés.)** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy a Baranyavármegye területén levő *Véménd* községben a folyó hó 27-ére eső országos állatvásár ez évben kivételesen március hó 28-án tartassék meg.

— **(A Pécsi Műkedvelők Egyesülete)** a Scholz-féle sörcsarnokban folyó hó 13-án tartja fennállásának egyéves alakuló ünnepélyét, összekötve a magyar szabadság-

harc ötvenedik évfordulójának megünneplésével. Belépti-díj 1 korona, előre váltva 40 kr.; tagoknak 40 kr., előre váltva 30 kr. Kezdeté 8 órakor. Jegyeket előre válthatni *Murányi József* cukrászdájában (*Király-utca*) és az egyleti tagoknál. Jó zenéről gondoskodva lesz. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hirlapilag nyugtáztatnak. Műsor: 1. Üdvözlőbeszéd. Tartja *Korneth Béla* egyleti elnök. 2. Március 15-én. Emlékbeszéd, tartja *Leitermann József*. 3. Nemzeti dal. Szavalja *Bálint Ferenc*. 4. A tőkfejű. Tréfás monológ, előadja *Komáromy Károly*. 5. Népdalok. Éneklí *Kántor Katinka k. a.* és *Bálint Ferenc*. 6. Meliton és anyja, *Mindszenti Gedeontól*. Szavalja *Hoff Antal*. 7. Hajós-riadó. Előadják: *Bálint F.*, *Korneth B.*, *Komáromy L.*, *Leszmeiszter J.*, *Leitermann J.*, *Kallupka S.*, *Feil Gy.*, *Schilhanek M.*, *Spuller J.*; zongorán kíséri: *Petrovics N.* 8. A kis kíváncsi. Monológ, előadja *Kovács M. k. a.* 9. Költemények. Szavalja *Leszmeiszter J.* 10. A teljes végeladás. Előadja *Schilhanek M.* 11. A munka. Drámai költemény. Személyek: *Péter Leitermann József*, *Pál Bálint Ferenc*. 12. 1848. március 15. Némaképlet, előadják: *B. Tóth Karolin*, *Kántor Katinka*, *Kovács Mariska*, *Horváth Karolin*, *Fodor Géza*, *Korneth Béla*, *Fail Gyula*, *Schilhanek Márton*, *Leszmeiszter János*, *Komáromy Károly*.

— **(Névmagyarosítások.)** *Szelác* (Selec) *László*, somogy-csurgói illetőségű, ugyanottani lakos vezetéknévét Szegedire magyarosította. — *Siegel E. Bernát*, villányi illetőségű, ugyanottani lakos, valamint *Elvira* és *Ottó* kiskoru gyermekei vezetéknévét Szécsire, — kiskoru *Fischer Gyula*, tolna-tamási illetőségű, budapesti lakos pedig *Fenyőre* változtatta vezetéknévét belügyminiszteri engedéllyel.

— **(Hajók a Dunán.)** Március 19-én megindul a személyszállító hajók menete a Dunán. Budapestről Mohácsra és vissza hetenkint hatszor fog hajójárat közlekedni. Az első menet f. hó 19-én lesz Budapestről Mohácsra.

— **(A bányászok egészsége.)** A felvidéki bányákból jövő bányászok közül számosan szenvednek az ankylostoma duodenale nevű fonalféreg okozta bajban; valamint az idegen bányászok közül sokan trachoma szem-bajosak is. Ennélfogva most az alispán a pécsi, pécsváradai és hegyháti járás főszolgabíráihoz rendeletet intézett, hogy a bányászok egészségi állapotát e tekintetben szigorúan ellenőrizték és az érkező idegen munkásokat csak több napi kórházi megfigyelés után engedjék a bányába, feltéve, ha egészségeseknek bizonyulnak.

— **(Tűzoltók akciója.)** A kopácsi önkéntes tűzoltóság, *Szontág György*, tűzoltó főparancsnok vezetése alatt, a múlt hét végén bejárta *Laskó*, *Daróc* és *Albertfalva* községeket s ott a nép előtt megismertette az önkéntes tűzoltóság szervezetét. A dicséretre méltó akciónak meg is lett az eredménye, mert mindegyik község lakossága elhatározta, hogy önkéntes tűzoltóságot szervez, hogy így esetleges tűzveszedelem idején kéznél legyen a gyors és szakavatott segítség.

— **(Hivatásának áldozata.)** A paksi határban nagyon elszaporodtak a vadászok. Pusztításaik megakadályozására a csendőrség a legerélyesebben lépett fel és gyakori őrzáratokkal őrizte ellen az erdőket. Egy ilyen őrzárát életébe került *Arany József* csendőrmesternek, aki mikor egy társával ellenőrző járaton volt, az erdő sűrűjéből egy vadász lelőtte. A gyilkos elmenekült s most mindenfelé keresik.

— **(A pécsi izr. nőegylet hangversenye.)** A Vigadó nagytermében gyűlt össze szépszámu közönség azon hangverseny meghallgatására, melyet az izr. nőegylet rendezett, közreműködőkül a szintársulat és a zenét kedvelők legjelesebb tagjait kérve fel. *Preuss Adolf* ur harmoniumon játszott a legnagyobb tudással, *Schwarz Margit* kisasszony zongora kísérére mellett a »Leány keserve«

cimű zeneművet, azután *Leopold* Franciska énekelt s úgy ezen, mint a műsor későbbi száma gyanánt felvett énekét meg kellett ismételnie a felhangzó tetszésnyilvánításokra. Második számul Beriot hangversenyét adták elő *Mitzky* Ella zongorán és fivére *Kálmán* hegedűn, a legnagyobb precizitással. Azután *Preuss* Adolf, *Schwarz* Margit és *Mitzky* Kálmán részesítették magasabb zenei élvezetben a hallgatókat. Végül *Angyal* Ilka szavalta el a »Roboz Ágnes«-t Kiss Józseftől s ráadásul még a »Leányok panasza« című mulattató költeményt, melyekben kiváló tehetségének és nagy tudásának fényes bizonyítékát adta. A szereplő hölgyek mindenikét szép virágcsokorral lepte meg a figyelmes rendezőség és a hallgatóság szünni nem akaró tapsai hangzottak fel minden szám befejeztével. Azután hamarosan kihordották a teremből a székeket és a *Farkas* zenekara mellett reggelig táncolt a jókedvű fiatalság. A hölgyek névsorát a következőleg állítottuk össze: Alt Jakabné, *Angyal* Ilka, dr. *Bodor* Ignácné, *Böhm* Markusné, *Deutsch* Józsefné, *Engel* Gyuláné, dr. *Fürst* Gyözőné, *Grünhut* Kálmáné, *Grünhut* Ignácné, *Hirschfeld* Samuné, *Krausz* Mórincné, *Killer* Róza, dr. *Krausz* Jenőné, *Kondor* Béláné, dr. *Löwy* Lipótné, *Lenkei* Lajosné, *Löwy* Edéné, *Löwy* Miksáné, dr. *Mendl* Lajosné, *Naschitz* Adolfné, *Oblath* Adolfné, *Präger* Samuné, *Pauntz* Lipótné, *Porges* Edéné, *Reich* Lajosné, dr. *Schwarz* Frigyesné, *Schlesinger* Lajosné, *Schwabach* Gusztávné. Alt Ilona, *Blum* nőv., *Deutsch* Ilona, *Deutsch* Lidia, *Engel* Olga, *Friedmann* nőv., *Fischer* Ella, *Grün* Hermin, *Hesser* Serafin, *Klein* Lina, *Krausz* Ilona, *Kohn* Margit, *Löwy* nőv., *Mitzky* Ella, *Mandelbaum* Ida, *Präger* Aranka, *Pick* nőv., *Spitzer* Irén (Mernye) *Strauser* Zelma, *Schmiedt* nőv., *Schön* Olga (Fiume) *Schön* Luiza, *Schlesinger* Aranka, *Schwarz* Giza, *Stern* Mariska, *Weisz* nővérek.

— (Az örültek házából megszökött gyilkos.) Klárai Ádám és Pruzsina János tolnai községi örök éjjeli cirkálás közben egy elgémberedett gyanus embert fogtak el, a ki könyörögve kérte a rendőroket, hogy ne bántsák, nagy bűn terheli lelkét, melyet azután nyomban el is mondott nekik. Neve — ugymond — *Piacsek* János, 25 éves Kis-Kun-Majsán született. Az 1890-ik évben Kis-Kun-Majsán szolgálatba állott *Patyi* Józsefhez, ki nővérével *Patyi* Annával egy házában lakott. Szemet vetett nővérére, a szép Annára, de ez magától ridegen elutasította. Többször kérésre fogta a dolgot, de mind hasztalan volt. Ekkor elfogta a düh és egy forgópisztolyval kezében utóljára kérte a leányt, hogy ne utasítsa el magától. Az e közben támadt perpatvarra bejött a gazdája, *Patyi* József és durván kikergette házából. Ekkor mindent elveszettek látott s a kezében levő forgópisztolyval mindkettőt agyonlőtte. Ezután Kalocsáig sikerült menekülnie, de itt elfogták és törvény elé állították. Ő be akart mindent töredelmesen vallani, de uehány furfangos vén raktársa arra tanította, hogy a vizsgálóbíró előtt viselkedjék úgy, mintha bolond volna. A vizsgálatnál el is kezdett bolondozni de úgy, hogy másnap már a doktorok kezdték megfigyelni. Ezek aztán rövid megfigyelés után örültek nyilvánították és fel is vitték a *Lipótmezőre*, de mert itt azt hitték, hogy az egészségesek is megbolondulnak tőle, átvittek az Irgalmasok kórházába. Itt volt 1890. év október havától kezdve egész február hó 24-ig, tehát csaknem 8 évig, de mikor látta, hogy úgy bánnak vele, mint egy valóságos bolonddal, hát elkezdte a dolgot unni. Többször kérte is az urakat, hogy engedjék ki, inkább vigyék a törvény elé, hogy elvegye a büntetését, de rá se hallgattak. Végre 8 évi kinlódás után február 24-én sikerült reggel 5—6 óra közt megszöknie a kórházból s

azóta bolyongott étlen szomjan, míg végre oda ért Tolnára. Az örök bekisérték a község házára, egy éjjelre elzárták és másnap reggel Szegzárdra kísérték. Két fegyvertelen őrkísérte és midőn Tolnán nagyobb biztonságért meg akarták láncolni, arra kérte őket, hogy ne vasalják meg; mert ő nem fog megszökni, sokkal többet szenvedett már, meg a lelkiismerete is jobban furdalja, mintsem hogy a büntetés alól szabadulni akarna. Szegzárdon a gyilkost a szolgabíróhoz vitték, a hol kihallgatták és átadták a szegzárdi kir. ügyésznek, a ki aztán a kalocsai törvényszékhez kísértette.

— (Eltűnt fiu.) *Vértessi* Gyula 17 éves rk. vallású, középtermetű, hosszús halvány arcú, sárga szemű, szőke haju és szemöldű, a gimnázium 6-ik osztályába járó fiu, szüleinek *Kecskeméten* levő lakásából f. é. február 23-án eltűnt s azóta nyomaveszett. Az aggódó szülők megnyugtatóására az országos körözés elrendeltetett, így mindazok, kik a fiuról felvilágosítást tudnak adni, felkéretnek, miként azt a pécsi rendőrséggel közölni sziveskedjenek.

— (Furcsa boszu.) *Marcali* József, baksai suhanclegény, boszut forralt *Cving* Mihály, baksai lakos ellen. Ezt a boszuját a napokban egyik este végre is hajtotta. Rejték helyről sorba bedobálta ugyanis kövekkel *Cving* házának az ablakait s vagy tíz forint kárt okozott, mert a szobákban is összezúzott a kövekkel sok értékes tárgyat. A furcsa boszut álló suhancot most a szentlőrinci járásbíroság fogja majd kérdőre vonni.

— (A pécsi Tornaegyesület) szombaton este tisztújító közgyűlést tartott. Megválasztottak: elnöknek *Trebitz* Ottó, al-elnöknek *Stellweg* Károly, művezetőknek *Hemerich* Károly és *Kohn* Ármán, pénztárosoknak *Szóver* Tamás és *Sluzina* Károly, jegyzőknek *Dittler* Otmár és *Odry* Zoltán, szertárosoknak *Bodensteiner* József és *Weber*

szakítani, egy egészen ártatlantól az életet, a szeretetet, a dicsvágyat, a szerencsét elrabolni, őt a teljes reménytelenségbe, onnan a megsemmisülésbe taszítani.

— Néném, könyörgöm, keressünk más eszközt, kiáltá Pierre még mindig sápadtan a meglepetéstől és szonyattól.

— Eltekintve attól, hogy annyi büszkeség nagyítva látja bennem azokat az előnyöket és hogy ha testileg és szellemileg mindazt bírnám is, a mit nékem tulajdonítasz, azt hiszed, hogy *Vorovits* Nadia, a legmagasabb körben születve és neveltetve, állandó érintkezésben a virágzás, a tudás, az intelligencia legkivánatosabb embe- reivel, mert mindig a cár legközelebbi körében élnek — emberekkel, kik a galantéria és szerelem játékaiban egész más tapasztalatokkal bírnak, mint én — azt hiszed, hogy Nadia csak én reám vár, míg szive számára az ébredés órája üt?

— Ismétlem néked, hogy a gyermek fiatal, imá- dandóan fiatal, mert alig tizenhét éves és tizenhatnak látszik és még nincsen bevezetve a világba.

— Ez nem hátráltatja, hogy egész Pétervár a lábai- nál ne feküdjék, hogy tehát fiatal, szép embereket is ismer, kikben Péterváron éppen nincs hiány.

— Ez semmit sem bizonyít. Ha huszan pályáznak is a fiatal örökösnek kegyéért, szívet csak egyszer fogja felnyitni. Éppen úgy lehetsz az te, mint akár egyik, akár másik a fiatal bojárók közül, kik körül rajongják, annál is inkább, mivel az orosz nők különös előszeretettel von- zódnak a franciákhoz.

— Lehet, de azért nem kevésbé kérlek, keress valami más eszközt. Nem igazság, hogy a leányt bün-

De kegyelmes asszonyom, nem tette hozzá: »Vezesd a világba, hogy az élet tudományát tanulja meg, hogy nőkkel találkozzék, azokat egymásután szeretgesse, meg- csalja és faképnél hagyja.« Tehát — de én azt hiszem, azzal a szándékkal tértünk ide vissza, hogy ez irányban is kárpótoljuk magunkat.

Dacára a tárgy komolyságának, felderült Komanoff *Xenia* arca, bizalmasa komikus válasza alatt. Pierre ön- tudatlanul néhány lépést tett az ablak felé, mely egy nagy kertre nyílt, de rögtön visszafordult a szalon kö- zepe felé, fáradsággal legyőzött érzések között lebegve, a tudatlanság hangján kérdé:

— De tulajdonképpen mi a célod néném?

— Jobb szerettem volna, ha fél annyi szóból jól megérted.

— Könyörgök, csak a dologra, a dologra!

— Kivánom, hogy mindent megtégy, a mire em- beri-erő képes, hallod, mindent, hogy Nadia téged szen- vedélyesen, örülten szeressen, amint az ember csak a te korodban szerethet — és ha te az ő fiatal, naiv, biza- lomteljes szerelmét megnyerted, akkor — akkor tedd *Vorovits* Nadiát szeretődde! . . .

Ha villámcsapás sujtotta volna Komanoff Pierret, nem rémült, nem szédülhetett volna jobban el, mint nénye hallatlan, észnélküli, cinikus szavai folytán. Kerekre nyílt, merev szemekkel nézett, mintha egy láthatlan, de ijesztő vizió hipnotizmusa alatt állana, ajka megnyílt, mintha beszélni akarna, de néma és mozdulatlan maradt, anél- kül, hogy egy hangot adni, mozdulatot tenni képes lett volna.

— De egész lénye e morális és fizikai benuháza fel-

Károly. A választmányba beválasztottak *Marx-reiter* Ede, *Göbel* Károly és *Staub* Imre.

— (**A pálinka.**) *Likárovi*s Teréz alig huszéves leány még s már is az elzülles legalsó fokán van. Az élet gyönyöreit a maga módja szerint hamar végigélvezvén, most már csak a pálinkában talál örömet. Szombaton este is annyira bepálinkázott, hogy az utcán részegen esett össze és ott feküdt, míg a rendőrség kocsi-ra nem tette. Be kellett szállítani a városi kórházba, hogy ott aludja ki a pálinkát magából.

— (**Megakadályozott baleset.**) Tegnap délelőtt könnyen végzetessé válható balesetnek vette elejét *Selényi* Antal rendőrbiztos lélekjelenléte. Egy kocsi, melyen *Pompár* Ferenc, mértékitelesítő, rácvárosi lakos és *Novotny* József, meg a kocsis ültek, vad vágatással jött fel a piacon és rohanását épen nem lassítva fordult be a király-utcába. A vasárnap-i ünneplő nép megijedve szaladt szét előlük s az épen az utcán áthaladó *Németh* Béla ügyvédet és *Várady* Ferenc lapszerkesztőt csak a véletlen szerencse őrizte, hogy a vágató lovak el nem ütötték. *Selényi* Antal rendőrbiztos e pillanatban ugrott a lovak elé és azokat feltartóztatta, hogy ne mehessenek az épen az »Évszakok« próbájáról jövő közönség közé, a hol már is rémületet okozott a sebes hajtástól megvadult lovak vágatása. A derék rendőrbiztosnak sokan gratuláltak tettéért, a melylyel minden esetleges balesetnek elejét vette.

— (**Főpróba.**) Az »Évszakok« főpróbája vasárnap délelőtt, 10 órakor volt a színházban, melyet — néhány páholy és a karzat kivételével. — zsufolásig megtöltöttek az érdeklődők. Az egész mű már csaknem kifogástalanul megy, csak helyenkint talált *Christof* Todor, az erélyes és kiváló karmester még némi javítani valót. Magának az előadásnak

terjedelmesebb leírásába csak az első előadás után bocsátkozunk, egyelőre csak annyit jegyzünk meg, hogy mindazok, kik a próbát meghallgatták a legnagyobb elismeréssel nyilatkoztak a hatalmas zenemű előadásáról, mely teljes-két-és fél órát vett igénybe, dacára annak, hogy szüneteket közben nem is tartottak.

— (**Estély a polgári kaszinóban.**) A polgári kaszinónak ezen évben választott tisztikara tiszteletére barátságos vacsora mellett töltötték el a szombat estét mintegy ötvenen a kör tagjai közül. *Hartl* Ferenc elnök mondotta, az összetartás szükségességét hangsúlyozva és a kaszinó felvirágozására emelve poharát. Majd *Haksch* Lajos eltette az elnököt. A kedélyesen elköltött vacsora után a hajnali órákig együttmaradtak a résztvevők.

— (**Az »Évszakok« második előadása.**) Haydn nagy oratoriumának, az »Évszakok«-nak folyó hó 9-diki előadása iránt oly nagy lévén az érdeklődés, hogy a szerdai előadásra már minden jegy elfogyott, folyó hó 10-dikén (csütörtökön) megismétlik az előadást. A második előadásra a páholyok árát 6 forintra, a földszinti ülőhelyek árát pedig 1 frt 50 krajcárra szállítják le. Jegyek e második előadásra előreválthatók a Domján-féle könyvkereskedésben.

— (**Eltűnt százás.**) *Katics* Illés szombaton 117 forintot vett ki egyik takarékpénztárból. A pénzzel a zsebében aztán estefelé elment egy kocsmába és ott borozó társaságba keveredett. A mulatság sokáig folyt szép csendesen s egészen megfeledezett a pénzeről, a melyből egy százás egy kendőbe volt bekötve s úgy a zsebébe téve. Végre már menni akart hazafelé és ekkor tapogatta meg a zsebet, hogy ott van-e a kendő és benne a százás. De a kendő nem

volt ott s a százás eltűnt. Az esetről jelentést tett a rendőrségnek s az ma már le is tartóztatott egy embert, a ki ellen alapos a gyanu, hogy ő zsebelte ki a kározt. A letartóztatott ember azonban tagad s most a további vizsgálat feladata rábizonyítani a bűnösséget.

— (**Harc rendőrök és munkások között.**) Szombaton éjjel öt gyári munkás hangos nótázással verte fel az Ágoston-utca csendjét. Éppen arra járván az őrző, a rendőrök csendre intették őket, de ez nem használt nekik, hanem végre is szembeszálltak az őrzővel azzal a kijelentéssel, hogy a »rendőr nem parancsol.« Valósággal harcra keltek a rendőrökkel, a kik csak nagynehezen tudták őket megfékezni és bekísérni a városházára, a hol ma kihallgatták és hatósági közeg elleni erőszakért feljelentették őket a bíróságnál.

Művészet, irodalom.

○ **A Varázsgyűrű** második előadása szombaton este üres ház előtt folyt le. *Planquette* Róbert az ő régi operettjeihez fogható sikert most sem ért el ez új darabjával. Maga az előadás, a premiérről elmondottakon kívül semmi újat sem tüntetett fel; bár azt most is elengedték volna, hogy *Ligeti* Mari uszálya az utolsó színben ismét a színpadon ritkán szereplő seprűt helyettesítette és telehordta a nézőtérrel fullasztó porral. Az előadóknak különben a házas előadások megszokott közönsége többször tüntetőleg tapsolt, a mit meg is érdemeltek. (→)

○ **A cigány** tegnapi előadását ha látta a másvilágról boldogult *Szigligeti*, valószínűleg szeretett volna a színpadon teremni; de nem azért, hogy gyönyörködjék az előadásban, ha-

sem tűnt *Komanoff* Xenianak, annyira elfoglalta gondolata, terve, melyet a legszubtilisabb, igazi asszonyi részletességgel dolgozott már ki. *Montaigout* azonban nemsokára felebredt kábultságából, mely még lelkét is megkapta. Egyszerűen, erélyes hangon, melyet a nő eddig nem hallott tőle, de mint a bíró szava tűnt fel előtte, egyetlen szót mondott:

— Néném!

— Nos, mi? kiálta az, miközben egész nagyságában felemelkedett, — nem isteni boszút készítettem neked elő? *Vorovits* Mihály tőlünk atyádat életének delén, szelleme és férfias szépsége teljében rabolta el, hogy abba a Szibériába küldje, melynek pusztá neve is borzadással tölt el. Sohasem láttuk viszont, meghalt szegyenében, összetörve, kétségbeesve, egyedül, egy baráti szó és anélkül, hogy egy szerető kéz lecsukta volna szeméit. És te, a fiu, te töprenkedhetsz még azon, hogy a gyilkossal is éreztess valamit az emberfölötti kinokból, melyet a mi Ivánunknak háza küszöbétől — hol karjainkból szakították ki — egész az örökélet kapujáig szenvednie kellett? Ismétlem, a *Nadia* iránti szeretet az egyetlen érzés, mely még *Vorovits* Mihály szívében él. Vedd hát el tőle a szép, tiszta, szorgalmas, szerencsés leányát, ki kacagva megy szembe az élettel, a szerelemmel, melyet még nem is ismer . . . , ha a fiatal *Chypre* *Pierre* marquis . . .

— Pusztá nevem is óvatosságra inti *Vorovitsot*!

— Nem ismeri anyádnak francia nevét, mert már régen meghalt volt, mikor *Iván* és *Mihály* összebarátkoztak. Ismétlem tehát: kívánságom, hogy az ünnepségek közepette, melyek minden télen megtöltik *Velence* palotáit,

Chypre *Montaigout* marquis suttogja *Nadia* fülébe az első szerelmes szavakat. Ritka eset, hogy egy fiatal, szép, tetszetős ember hiába kopogjon egy fiatal leány szívében. Kényszerítsd a fiatal orosz nőt, hogy téged azzal a fantasztikus szenvedélylyel, azzal az odaadással szeressen, melylyel a szláv asszonyok, a vérbeli-asszonyok szeretni tudnak . . .

— Néném, a te irántam való jóindulatod, téged egész . . .

— Ne szakíts meg és tedd félre azt a szerénységet — folytatá *Komanoff* *Xenia* felizgatva, mialatt arca még jobban elsápadt — akarom, szántsándékosan használok ezt a szót, akarom, hogy kényszerítsd *Nadiát*, hogy szeressen téged és ha téged szeretni fog — és szeretni fog, ismerem az orosz nőket — nem fog nagy fáradtságba kerülni, az anyátlan, naiv, de fájánál fogva tüzes és öntudatlanul szenvedélyes leányt magadhoz ragadnod. Akkor megleszünk boszulva, akkor szemébe vágthatjuk *Vorovits* *Mihálynak*: Te elraboltad tőlünk *Komanoff* *Ivánt*, az atyát, a fivért, a páratlan barátot, meggyaláztad őt, a megvetés, a kétségbeesés, a száműzetés szenvedéseibe taszítottad, feláldoztad a halálnak, mikor ereje teljében, az élet mámore és varázsa közepette volt — nos jó, mi elvettük leányodat — a szívet, lelkét, mindenét, a mi benne élt, pezsgett, vibrált és most, mikor örökre szeretve véli magát és felékesítve az oltár elé készül állani, visszaadjuk őt neked, meggyalázva, megsemmisítve, örökre letörve . . .

— Óh, ez rémitő!

— Igen, rémitő, de semmiesetre sem rémitőbb, mint egy atyát gyermekétől, családjától, barátjaitól el-

nem hogy kikapja az ott szereplő urasági hajdu kezéből a mogyorófpálcát s végig rakjon vele egynémely szereplőt, mért hogy úgy elrontja azt az örökbecsű s mindig szívesen látott népszínművet. No, mert ilyen rossz előadást nem produkált Somogyi társulata, mióta egyáltalán társulat! Nem tudta a szerepét senki, nem jól énekeltek sem a kar, sem a szólisták; még a zenekar is úgy játszott, mintha nem a mi kitűnő katonazenekarunk, hanem, uram bocsá', az árpádi trombitások lettek volna ez alkalomra szerződötve, a sugó meg bömbölt. Pedig a szép számmal egybegyűlt közönség megérdemelte volna a jobb előadást. Kíváncsisággal teljes tapsal fogadta a tegnap este fellépett Szikora Anna vendég-színésznőt a publikum, hanem bizony nem volt fölösleges a fogadott klakk, mert különben ugyancsak megkímélte volna őt a nagyközönség a lámpák elé való jövéstől, nem lévén neki sem termete, sem organuma olyan, hogy szerepében némileg is elfogadható lett volna. Szikora Anna ma a »Cifra nyomoruság«-ban, holnap »A vasgyáros«-ban lép föl, még pedig a színlap szerint Pécssett utójára, mit valóban megnyugvással veszünk tudomásul.

Törvénykezés.

§ **Felmentett iskolás fiu.** Ulokcei Antal, tizenhároméves fiu, ki jelenleg a mohácsi polgári iskola növendéke, állott ma a törvényszék előtt. A fiu a siklói iskolába járt előzőleg és jó magaviselete s megbízhatósága anyyira ismeretes volt tanítói előtt, hogy azok egyike, Szűcs Dániel, több ízben megbizta vásárlással, pénz-befizetéssel és kiváltással; egy ízben 450 frtot adott át neki, hogy azt a takarékpénztárba betegye s még egy másik takarékpénztári könyvet, hogy az abban levő összeg után járó kamatot felvegye. A pénzt a fiu elindulása előtt kétszer is megolvasta és a mint az utcára ért, találkozott egyik iskolatársával, a kinek elmondotta, hogy mivel bizta meg a tanító és együtt ismét megolvasták a négyszázötven forintot, a mi akkor hiánytalanul meg is volt. Alig haladtak azonban százötven lépésnyire, egy bolt előtt újból elővette Ulokcei a pénzt, melyet az előbbi megolvastás után zsebébe tett s zsebkendőjét annak felibe helyezte, de hiába olvasta újból kétszer-háromszor, már csak háromszázötven forintot talált, a miért megrémülve kereste a pénzt az uton, ha talán kiesett a zsebéből s a földön hever, de vasárnap lévén, sok ember járt az utcán és így nem találta meg a száz forintot, melyet — ha csakugyan elejtette — bizonyosan megtalált már valaki. Visszafordulni és elmondani a bajt megbizójának nem merte, hanem a takarékpénztárban befizetett 350 frtot, a könyvecskében pedig a végösszeget kivakarta és száz forinttal nagyobbra javította ki. A törvényszék előtt az ügyész sikkasztással vádolva kérte megbüntetését, azonban az tekintetbe véve, hogy annak vádja a fiu tagadásával szemben beigazolást nem nyert, felmentette a vádlottat. A károsult tanító megnyugodott az ítéletben, az ügyész azonban felebbezett.

T a n ü g y.

(Április 11 — iskolai ünnep. Még el se fogadták a parlamentben Bánffy Dezső bárónak azt a javaslatát, a mely március 15-ének megünneplését egyszerűen el akarja sikkasztani a hivatalos életből, — és Wlassics Gyula már iskolai ünnepélylyé avatja a napot, a melyet Bánffy kiszemelt. Nyilvánvaló, hogy ez a nagy sietség annak akarja elejét venni, hogy az állami iskolákban hivatalosan ünnepeljék meg március 15-ét. A közoktatásügyi miniszter rendelete, »azon hitben, hogy a törvényhozás és a nemzet törvényerőre fogja emelni az április 11-ének megünneplésére vonatkozó javaslatot« — április 11-ikét az iskolai ünnepek sorába emléknappal iktatja be, s arra szünnapot és iskolai ünnepélyt rendel el és fölhívja a tanári kar figyelmét annak program-

jára. A rendelet a tankerületi főigazgatókhoz, a felsőbb leányiskolák és felsőkereskedelmi iskolák igazgatóihoz és a tanfelügyelőkhöz van intézve.

(**Népoktatásügyünk dicsérete.** A közoktatásügyi miniszter most adta ki az ország közoktatási ügyéről szóló jelentését. A népoktatásnál igen örvendetes jelenség ránk nézve, hogy Baranyamegye a negyedik helyen áll ama vármegyék között, a hol a népoktatás ügye a legvirágzóbb s az iskolakötelesek 93-61 százaléka részesül iskolai oktatásban. Már Tolnamegyében csak 91-13 százaléka jár iskolába a tanköteles gyermekeknek, míg Somogy megye egyáltalán nem sorozható ama megyék sorába, hol a népoktatásügy a kellő mértékben ki van fejlődve.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése március hó 7-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Ház mai ülésén a Keleti tengerhajózás részleteit folytatták. Major Ferenc és Kovács Pál szóltak a javaslatához, majd Dániel Ernő báró, kereskedelmi miniszter, reflektált a szónoklatokra.

Batthyány Tivadar gróf, előadó, Komjáthy Bélával polemizált, a ki azt állította, hogy a keleti hajójáratokkal Fiumének konkurrenciát csinálnak.

A beszédek után a Ház mellőzte Komjáthy Béla határozati javaslatát és az eredeti törvényjavaslatot általánosságban elfogadta.

A részletes tárgyalásnál Komjáthy Béla újból hangsúlyozta, hogy Fiumének, melyre pedig nagy szükségünk van, veszedelmes konkurrenciát csinálnak.

Dániel Ernő miniszter feleli, hogy a kormánynak módjában van a konkurrenciát megakadályozni, Fiume forgalmát fenntartani s e mellett a keleti víziuton a forgalmat felendíteni.

Kevésbé fontos, apróbb felszólalások után a javaslatot részleteiben is elfogadták.

T Á V I R A T O K.

— **Stefánia állapota.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Stefánia özvegy trónörökösne, jobban van. A vasárnapi nappal állapotában tartós javulás állott be. Reggel meglátogatta Mária Jozefa főhercegnő a beteget, ki épen szundikált. Megvárta, míg fölbred a beteg és szeretettel simogatta meg a homlokát. A javulás egész délelőtt tartott. Az orvosok kijelentették, hogy a beteg immár tul van a veszélyen és feltéve, hogy valami váratlan komplikáció nem jön közbe, a betegség lefolyása normális lesz. Délelőtt 11 órakor a következő bulletint adták ki: »Éjszaka meglehetősen nyugodt volt a beteg. Baloldali tüdőgyulladás feloldása halad; a jobbik tüdő gyuladása tovább nem terjed. A váladék könnyebb és dúsabb. A szív működése és az erők állapota kielégítő. Hőmérsék 36-8 fok.« — Ugyancsak tegnap délelőtt meglátogatta a beteget Ferdinánd, bolgár fejedelem is. A délelőtt folyamán táviratokat küldtek a királynénak Teritetbe és Mária Valéria főhercegnőnek Walseebe. Vilmos német császár reggel kétízben táviratilag tudakozódott a beteg állapotáról és telefonon kért választ. A főudvarmesteri hivatal azonnal telefonon válaszolt, hogy a beteg állapota javult. Minthogy a tegnapi lapok alarmhíre miatt a lakosság nagyon izgatott volt és a városban többször is elterjedt a trónörökösne halálhíre, külön kiadásban megjelent az

osztrák hivatalos lap, mely az alarmirozó híreket megcáfolta. A lakosság erre megnyugodott. A beteg állapota a délután folyamán is tartósan javult. A gyuladás nem terjedt tovább, a szív működése is kielégítő volt és a nagybeteg főhercegnő élénkebb lett maga is. Hét órakor vasárnap este ismét meglátogatta a beteget a király is és nagyon örült, hogy a beteg jobban érzi magát. Este félnyolc órakor az orvosok a következő jelentést adták ki: »Baloldali tüdő gyuladasi tünetei, valamint a mellhártya lobja apadóban vannak. A jobb tüdőn alig észlelhető változás; a váladék, szívműködés és az erők állapota elegendő. Hőmérséklet 37-1 fok.« A mára virradó éjjelt a beteg trónörökösne nyugodtan töltötte; időnkint keveset aludt. Berlinben Vilmos császár meglátogatta Szogyény Marich László gróf nagykövetünket s tudakozódott Stefánia állapota felől. A belga királyt maga Ferenc József király értesítette a beteg állapotáról. A király távirataiban egytől egyig megnyugtató hírek voltak. Arról, hogy a belga királyné Stefánia betegágyához utazzék, nem volt szó a táviratokban. A beteg állapotában különben a javulás ma is tartós volt; jól aludt és az állapota most már kielégítő.

— **Az osztrák kormány lemondása.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Bécsben szombaton éjszaka jelentette be a császárnak Gautsch miniszterelnök a kormány lemondását, mit a felség el is fogadott és az új osztrák kabinet megalakításával Thun-Hohenstein Ferenc grófot bizta meg. Az osztrák kormányváltozás előzményeit a bécsi »Neue Freie Presse« a következőkben mondja el: A válság már a múlt vasárnap tört ki a junktim doigában Budapesten folyt miniszteri össztanácskozáson. Közvetlen okot a válságra a Magyarországgal való kiegyezési tárgyalások adtak. Gautsch báró azon volt, hogy a kvóta iránt megegyezésre jusson a magyar kormánnyal, de megállapodást nem lehetett elérni. Az osztrák kormány kényes helyzete is akadály volt arra, hogy a magyar kormány részéről nagyobb engedményeket érhessen el. Az új kormány tagjai között vannak csehek is, hárman: a honvédelmi, vasuti és kereskedelmi miniszter megmaradtak. Thun gróf a belügyminiszteri tárcát is elvállalta a miniszterelnöki tárca mellett.

— **Nagykövetek ülése.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Konstantinápolyban a nagyköveteknek mára kitűzött értekezletét holnapra halasztották. Makedonsky hirtelen meghalt. Halála gyanus lévén, eddig már ötven embert letartóztattak.

— **Esterházy és Picquard.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Esterházy segédei Picquardtól tegnap este tíz óráig sem kaptak választ. A segédek holnap saját segédeiket küldik Picquard ezredeshez.

— **Vasuti katasztrófa.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Lyon és Viennes között vasuti szerencsétlenség történt. Tíz ember sérült meg, de csak könnyebben.

